

Arrest

nr. 230 155 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 november 2010 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 29 november 2010.

Op 22 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing;

Bij arrest nr X van 15 maart 2012 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 10 maart 2013 keerde verzoeker terug naar Pakistan.

1.3. Op 22 januari 2018 diende verzoeker in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 15 maart 2019 ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadat verzoeker werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 augustus 2019 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 augustus 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. S. M., verklaarde bij uw eerste verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Kalay Atakhan, district Kot, provincie Nangarhar. Daar bleef u wonen tot u naar België vertrok. U ging er immers voedsel kopen in een winkel in het dorp Bati Kot toen er een witte auto stopte. De twee personen in deze auto vroegen u waar het huis van B. was. U wist het niet dus ging u het aan de winkelier vragen. Deze toonde u het huis en op uw beurt vertelde u het aan de mannen in de auto. Ongeveer 20-25 minuten later werd dat huis aangevallen en werden B. en zijn zoon gedood. U was intussen terug thuis. Het verhaal deed de ronde dat er drie personen betrokken waren bij deze aanval: twee in de wagen en één die het huis aanwees. U vertelde uw moeder dat u die derde persoon was en zij zei dit tegen uw vader. Hierdoor vreesden uw ouders voor uw leven en zij lieten u zo weinig mogelijk naar buiten gaan. Drie en een half tot vier jaar na deze feiten vluchtte u uit Afghanistan weg en u was vervolgens twintig maanden onderweg. U kwam hier aan op 26 november 2010 en diende drie dagen later een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw identiteit legde u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) voor, uitgereikt in 1368 (1989).

Op 23 december 2011 nam het CGVS echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar allerminst geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Afghanistan, noch aan uw relaas. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde bovenstaande motieven op 15 maart 2012. Tijdens uw verblijf in België startte u een relatie met een Belgische vrouw en zou u op basis hiervan een huwelijksaanvraag hebben ingediend, alsook verschillende regularisatieaanvragen op basis van artikel 9bis hebben opgestart. Deze werden echter allen geweigerd en nadat u het bevel had gekregen het grondgebied te verlaten, werd u overgebracht naar een gesloten centrum van waar uw repatriëring richting Pakistan werd voorzien. Op 10 maart 2013 keerde u zonder verzet terug naar Pakistan.

Op 22 januari 2018 diende u in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelde in het verleden eigenlijk te hebben gelogen aangezien u de Pakistaanse nationaliteit bezit, afkomstig bent uit Peshawar en in het verleden enkel omwille van de algemene situatie Pakistan zou hebben verlaten. Uw Belgische partner kwam u eenmaal bezoeken in Pakistan, maar nadat u tevergeefs een aanvraag tot gezinshereniging had ingediend, keerde zij terug en werd de relatie stopgezet. U woonde de afgelopen jaren dan ook in Pakistan, huwde er met een Pakistaanse, maar zou er problemen hebben gekend met de taliban.

Op 15 maart 2019 verklaarde het CGVS uw volgend verzoek ontvankelijk en op 23 april 2019 werd u uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS. U verklaarde dat u aanwezig was in uw winkel op het Kohat-plein te Peshawar toen er op 22 september 2013 vlakbij twee aanslagen plaatsvonden op de St. Johns kerk. Omdat u even in België had gewoond en hier destijds ook een tijd samen was met een katholieke vrouw, zou uw mentaliteit wat gewijzigd zijn en begon u kwaad te spreken over de gebeurtenissen. Drie dagen na de betogingen sprak u met medewinkeliers over uw tijd in België. Deze informatie zou worden doorgegeven aan de taliban. Niet veel later zou dan ook een talib naar uw winkel komen en sprak hij met u over de aanslag. Hij nam een visitekaartje mee en nog diezelfde dag kreeg u telefoon van hem. Hij bedreigde u en verbood u nog kwaad te spreken over hen, maar u meende dat iemand u voor de gek hield. U zou nadien nog vaak worden opgebeld, maar toen u het jaar daarop nog steeds bedreigd werd zag u wel de ernst van de feiten in. Zo ontving u in 2013 en 2014 ook twee dreigbrieven en werd daarin verwezen naar uw relatie met een katholieke vrouw in België. U was ondertussen echter gehuwd in Pakistan en toen u opnieuw werd opgebeld probeerde u

hen ook hiervan te overtuigen. Uw vader dacht evenwel dat het beter was om klacht in te dienen bij de politie en u kreeg van hen de toestemming om camera's te plaatsen bij uw huis en winkel. U bleef echter bedreigingen ontvangen en op een dag in 2015 vroeg de taliban zelfs om met hen samen te werken en kerken te vernietigen. Omdat u hier weigerde aan mee te werken besloot u dat het beter was om Pakistan te verlaten en op 24 januari 2016 begon u dan ook aan uw reis naar België. U trok samen met uw broer richting Iran, passeerde daarna nog Turkije, Griekenland, Macedonië en Duitsland alvorens in Italië aan te komen en er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Toen u onderweg was hoorde u dat de zoon van uw broer ontvoerd werd en uiteindelijk zo'n vierentwintig à vijfentwintig dagen door de taliban zou worden vastgehouden. Er zou nadien nog een dreigbrief naar uw huis worden gestuurd en ook uw moeder zou omwille van de situatie medische problemen hebben gekregen. U kreeg in Italië echter de melding dat België krachtens de Dublinverordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw verzoek waarop uw dossier werd overdragen aan de Belgische asielinstanties. Op 20 januari 2018 kwam u aan in België en twee dagen nadien diende u er een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek legde u volgende originele stukken neer: uw identiteitskaart, twee dreigbrieven van de taliban, een klacht neergelegd bij de politie, de toelating van de politie om camera's te plaatsen en een Belgisch medisch verslag. U voegde daar eveneens een kopie aan toe van de aanbevelingsbrief van de 'All Saints Church'. Tijdens uw verblijf in het opvangcentrum zou een Afghaan hete olie op u hebben gegoten waardoor u ernstige brandwonden zou hebben opgelopen. U hebt geen idee of dit iets te maken heeft met uw problemen. Na afloop van het gehoor toonde u nog een video van uw zieke moeder en stuurde u foto's op van uw dochters die op bezoek gingen bij de politie in de hoop uw problemen op te lossen. U stuurde nadien nog een aantal foto's door van uw kinderen, moeder en van uw GSM, alsook liet uw advocaat noteren dat u tijdens het gehoor soms moeite had om de tolk te begrijpen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U zou in uw centrum het slachtoffer geweest zijn vanodeloos geweld. De brandwonden die u hierbij opliep, stonden uw gehoor en het verloop daarvan echter niet in de weg.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiäre beschermingsstatus kan worden toegekend.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd gezien het leugenachtige karakter van uw allereerste verzoek. Zo verklaarde u in het verleden niet de waarheid te hebben gesproken toen u beweerde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, aldaar te hebben gewoond en er ook problemen zou hebben gekend. Immers, zo stelde u, hebt u eigenlijk de Pakistaanse nationaliteit, woonde u uw ganse leven in Peshawar en zou u destijds eigenlijk enkel en alleen Pakistan zijn ontvlucht wegens de algemene situatie (Verklaring volgend verzoek, dd. 6 maart 2019 & Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23 april 2019, p. 3-5). Dat u heden met uzelf in het reine wenst te komen is op zich dan wel lovenswaardig, doch dat u hier pas meer dan acht jaar na uw initiële verzoek mee op de proppen zou komen, is eigenlijk niet ernstig. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u **meermaals** uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Wat meer is, dat u zou aangeven eigenlijk doelbewust te hebben getracht de Belgische autoriteiten te misleiden is bijzonder frappant en ondermijnt uw algemene

geloofwaardigheid dan ook ernstig. Bovendien ziet het CGVS geenszins in waarom zij zomaar zou moeten aannemen dat u heden wél de waarheid zou spreken, wel integendeel.

Immers wordt de geloofwaardigheid van uw huidig (en nieuw) relaas ernstig ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. Zo verklaarde u aanwezig te zijn geweest in uw schoenenwinkel toen er twee aanslagen plaatsvonden op de St. Johns kerk, recht tegenover uw winkel (CGVS, p. 14). Vreemd genoeg had u evenwel ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) laten vallen dat de aanslag gebeurde op de All Saints Church en u hier dan ook op gewezen antwoordde u nogal weinig afdoend dat het eerste gehoor wat "vreemd" was verlopen daar alles snel moest gaan. Daargelaten het tempo van een gesprek allerminst als verschoning kan gelden voor dergelijke tegenstrijdigheden is het bijzonder opmerkelijk dat u evenwel bij aanvang van het gehoor op het CGVS nog zou stellen dat het gesprek met de DVZ "goed" was verlopen. Nergens uit uw verklaringen ten aanzien van de DVZ blijkt dat er enig probleem zou zijn geweest en bovendien werd u gehoord in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw verklaringen werden u na afloop zelfs voorgelezen en u verklaarde zich ook akkoord met de inhoud. Dat u voor de DVZ bovendien ook nog eens zou verklaren dat de aanslagen gebeurden in 2014, waar u heden 2013 liet vallen, is dan ook eigenlijk niet ernstig en ondermijnt uw geloofwaardigheid in grote mate. Ter staving hiervan legde u een kopie van een attest van de kerk neer en daargelaten dit slechts een eenvoudig manipuleerbare kopie betreft, staat in dit attest ook gewoon All Saints Church vermeld, hetgeen eigenlijk niet ernstig is. U hier op gewezen paste u uw verklaringen dan ook naadloos aan en beweerde u plots nogal laconiek dat St. John en All Saints Church hetzelfde zijn. Hoe dan ook zou dit attest ook nog verder uw beweringen tegenspreken. Zo staat te lezen dat uw familie meerdere winkels zou hebben in de nabijheid van de kerk, terwijl u volhield dat er maar één winkel is. U had verder geen idee wie brief had ondertekend en wist er inhoudelijk eigenlijk niets over te vertellen. Dat deze brief ook nog eens enkel en alleen op aanvraag van uw vader werd opgesteld, onderstreept het gesolliciteerde karakter en ondermijnt de geloofwaardigheid enkel verder (CGVS, p. 14-15 & Verklaring Volgend Verzoek, pt. 15).

Wat er ook van zij, u zou na afloop van de aanslag problemen hebben gekregen met de taliban en gevraagd hoe zij te weten kwamen dat u de aanslagen veroordeelde antwoordde u nogal weinig afdoend dat zij "een groot netwerk hebben". U stelde dat zij na de aanslag dan ook naar uw winkel zouden komen, maar gevraagd wanneer precies dat was moest u het antwoord schuldig blijven. U had verder geen idee wie naar uw winkel zou zijn gekomen, noch kon u ook nog maar één iets over hem vertellen. U zou nadien dreigtelefoontjes krijgen, maar gevraagd wanneer en hoe vaak u werd gebeld kwam u niet verder dan: "veel opgebeld" en "In 2013-2014, 2015". Zo ook zou u dreigbrieven hebben ontvangen en daargelaten u evenmin precies kon stellen wanneer u deze had ontvangen, wist u weinig te vertellen over de inhoud ervan. Evenmin had u enig idee wie deze brieven zou hebben getekend en waarom zij overigens jaren na de aanslagen nog steeds dreigbrieven zouden sturen, in plaats van daadwerkelijk actie te ondernemen, kon u ook niet verklaren. Nergens uit die dreigbrieven blijkt overigens dat zij op de hoogte zouden zijn van jullie vertrek naar Europa, wat u nochtans beweerde. In elk geval, u zou nadien naar de politie zijn gestapt en gevraagd of u dan over een 'First Information Report' (FIR) zou beschikken, verwees u naar de door u neergelegde stukken. Echter dient opgemerkt dat de door u beweerde 'FIR' allerminst overtuigt, daar deze geenszins lijkt te voldoen aan de nodige vormvereisten. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat deze 'FIR' volledig handgeschreven zou zijn. Daargelaten een dergelijk stuk gezien het weinig officiële karakter eigenlijk door eender wie, eender waar kan zijn opgesteld, blijkt dit uit toegevoegde informatie ook nog eens zeer uitzonderlijk te zijn. In elk geval zou een 'FIR' ook moeten voorzien zijn van een zes kolommen tellend (voorgedrukt) informatiekader, hetgeen hier lijkt te ontbreken. Nog vreemder is dat bovendien evenzeer een serienummer lijkt te ontbreken en bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat het originele exemplaar gedurende 60 jaar in het 'logboek of register' op het politiekantoor wordt bewaard en er in totaal vier fotokopies worden gemaakt van een FIR. Dat u een origineel stuk zou kunnen neerleggen, lijkt aldus niet mogelijk. U hier dan ook op gewezen antwoordde u enkel dat u die zo had ontvangen, hetgeen eigenlijk niet ernstig is. U had verder geen idee wie de politieagent was die deze documenten had opgesteld, noch had u enig idee wanneer precies deze werden opgesteld (CGVS, p. 16-18).

In elk geval, u zou nadien nog benaderd worden door de taliban om met hen samen te werken, maar gevraagd wanneer dat was moest u het antwoord schuldig blijven. Waarom zij u, één van hun vijanden, overigens zouden vragen om samen te werken lijkt niet duidelijk en kon ook u niet meteen verduidelijken. Vreemd genoeg zou u ook aangeven dat de zoon van uw broer werd ontvoerd, hetgeen u ten aanzien van de DVZ niet leek te hebben vermeld. U hier dan ook op gewezen merkte u op dat u dat wel had gezegd, hetgeen niet kan overtuigen. Immers beweerde u ten aanzien van de DVZ enkel dat uw familie nog bedreigd werd en stelde u nogal uitdrukkelijk dat uw familie u niets vertelt "zelfs als er

iemand overleden is". Mocht uw neef daadwerkelijk zijn ontvoerd, is het bevreemdend dat u daar aldus geen melding van zou hebben gemaakt. U had hoe dan ook geen idee wanneer exact hij werd ontvoerd en gevraagd door wie hij werd meegenomen wist u het niet preciezer te benoemen dan: "taliban". Hoe dan ook beweerde u dat uw neef zou worden vrijgelaten en er nadien nog een dreigbrief zou worden afgeleverd, hetgeen (opnieuw) een vreemde gang van zaken is. U had geen idee waar hij werd vastgehouden, noch wie zijn ontvoerders waren (CGVS, p. 19-21 & Verklaring Volgend Verzoek). **Bovenstaande vaststellingen zijn frappant, tekenend voor uw absolute gebrek aan oprechtheid en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas compleet.**

Tot slot merkt het CGVS nog op dat het opmerkelijk is dat gezien de bewering van uw advocaat dat u wegens uw verblijf en relatie in West-Europa, blijvend problemen zou kennen in Pakistan, u dit zelf niet zou aanhalen wanneer u gepolst werd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Pakistan (CGVS, p. 22). Hoe dan ook is dit een louter hypothetische stelling die u (of uw advocaat) niet hard kunt maken en volstaat dit allerm minst om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Te meer u ondertussen gehuwd bent met een Pakistaanse vrouw en ondertussen opnieuw verschillende jaren in Pakistan zou hebben verbleven wordt de ernst van deze 'vrees' dan ook ondermijnd.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat u eveneens een Belgisch medisch attest neerlegde waarin melding wordt gemaakt van de gevolgen van een bomexplosie, doch vermag dit geenszins bovenstaande appreciatie te wijzigen. Medische attesten zijn immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Betreffende de overige medische attesten waaruit blijkt dat u in België het slachtoffer zou zijn geworden van zinloos geweld dient te worden opgemerkt dat zulks op zich geen uitstaans heeft met de asielprocedure, waar vooreerst de vrees ten opzichte van uw land van herkomst dient te worden beoordeeld. U werd immers in België aangevallen door een man van Afghaanse afkomst, had geen idee wat zijn beweegreden was, noch kon u de link leggen met uw asielmotieven (CGVS, p. 21-24). Het CGVS wenst dan ook te benadrukken dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voor medische problemen richt u zich bijgevolg tot de geijkte procedure 9ter.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden reeds (grotendeels) besproken en vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Hoe dan ook hebben documenten slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Te meer uit toegevoegde informatie ook nog blijkt dat allerhande Pakistaanse documenten, wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt dragen dergelijke stukken een uiterst geringe bewijswaarde. Aan de door u neergelegde foto's kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar dergelijke privé-foto's door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld.

De opmerking van uw advocaat, ten slotte, waaruit zou moeten blijken dat u tijdens het gehoor problemen zou hebben gehad met de tolk, overtuigt evenmin. Immers betreft dit een loutere post-factum verklaring die uw advocaat allerm minst concretiseert en bovendien had u na afloop van het gehoor zelf aangegeven dat u de tolk goed had begrepen. Nergens tijdens het gehoor bleek er ook nog maar enig probleem en bovendien werd u bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid om problemen te signaleren. Mocht dat daadwerkelijk het geval zijn geweest, ziet het CGVS geen enkele reden waarom u dat toen niet ter sprake zou hebben gebracht. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u dergelijke 'problemen met de tolk' zou aanhalen als verschoning voor uw eigen tegenstrijdige verklaringen, meer dan dat er daadwerkelijk een probleem zou zijn geweest (CGVS, p. 2, 23)

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisieerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffer, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

In een tweede middel (dat in het verzoekschrift wordt aangemerkt als derde middel) voert verzoeker nog de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een kopie van verzoekers Pakistaanse identiteitskaart (stuk 3), het artikel "*Bogus' asylum seekers? The ethics of truth-telling in the asylum system*" van Open Democracy van 26 oktober 2016 (stuk 4), het artikel "*Peshawar church bombing*" van Wikipedia (stuk 5), het artikel "*At least 80 killed as suicide blasts rock Peshawar church*" van Radio Free Europe van 22 september 2013 (stuk 6), het artikel "*All Saints Church Peshawar*" van Wikipedia (stuk 7), het artikel "*Survivor of church suicide bombing that killed 122 people in Peshawar, Pakistan, speaks*" van The Daily Telegraph, van 5 juni 2015 (stuk 8), het rapport "*Pakistan: First Information Reports (FIRs)*" van Immigration and Refugee Board of Canada van 10 januari 2014 (stuk 9), het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation*" van oktober 2018 (stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 22 december 2011 besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het Afghaanse district Kot in de provincie Nangarhar, noch aan zijn relaas.

Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 77 349 van 15 maart 2012 besloot de Raad in hoofde van verzoeker eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het Afghaanse district Kot in de provincie Nangarhar.

Tijdens zijn verblijf in België diende verzoeker verschillende regularisatieaanvragen in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze werden echter allen geweigerd.

Verzoeker keerde op 10 maart 2013 zonder verzet terug naar Pakistan.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming zijn verklaringen wijzigt. Zo geeft verzoeker thans aan dat hij gelogen heeft in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming. Meer bepaald geeft hij aan dat hij de Pakistaanse nationaliteit bezit, afkomstig is uit Peshawar en in het verleden enkel omwille van de algemene situatie Pakistan verliet. Verzoeker vervolgt dat hij de afgelopen jaren dan ook in Pakistan woonde, waar hij huwde met een Pakistaanse vrouw, maar dat hij er problemen ondervond met de taliban nadat hij kwaad sprak over aanslagen.

In het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende documenten voor: zijn identiteitskaart, twee dreigbrieven van de taliban, een klacht neergelegd bij de politie, de toelating van de politie om camera's te plaatsen, een Belgisch medisch verslag, een kopie van de aanbevelingsbrief van de 'All Saints Church', foto's en een video van zijn familieleden.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd wordt door de leugenachtige verklaringen die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aflegde; (ii) verzoeker vage, tegenstrijdige en niet-aannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot zijn huidige (nieuw) relaas vermits hij (1) tegenstrijdige verklaringen aflegt over de naam van de kerk waar de aanslagen zouden hebben op plaatsgevonden, (2) hij eveneens over het jaar waarin de aanslagen zouden hebben plaatsgehad tegenstrijdige verklaringen aflegt, (3) de inhoud van het door verzoeker voorgelegde kopie van een attest van de kerk in strijd is met zijn verklaringen en verzoeker bovendien niet op de hoogte blijkt te zijn van de ondertekenaar ervan, noch de inhoud, (4) verzoeker zeer vage verklaringen aflegt over zijn problemen met de taliban, waarbij hij niet kan duiden wanneer en van wie hij bedreigingen zou hebben ontvangen, (5) de door verzoeker voorgelegde 'First Information Report' (hierna: FIR) niet voldoet aan de nodige vormvereisten en hij bovendien geen idee heeft wie de politieagent was die het document opstelde, noch wanneer dit precies werd opgesteld, (6) verzoeker de ontvoering van de zoon van zijn broer op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien erg vage en niet-aannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot deze voorgehouden ontvoering; (iii) in zoverre verzoekers advocaat wijst op blijvende problemen in Pakistan omwille van verzoekers verblijf en relatie in West-Europa moet worden opgemerkt dat verzoeker deze vrees zelf niet aanhaalde en het bovendien een louter hypothetische stelling is, te meer daar verzoeker inmiddels gehuwd is met een Pakistaanse vrouw en ondertussen opnieuw verschillende jaren in Pakistan zou hebben verbleven; (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vi) de opmerking van verzoekers advocaat waaruit zou moeten blijken dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud problemen zou hebben gehad met de tolk een loutere *post-factum* verklaring betreft die bovendien geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud.

2.3.2.3. Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.2.4.1. Vooreerst kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Zo geeft verzoeker immers aan dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond en er ook nooit problemen heeft gekend, zoals hij nochtans wel voorhield in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelt nu de Pakistaanse nationaliteit te hebben, waar hij zijn ganse leven zou hebben gewoond en dat hij destijds eigenlijk enkel en alleen Pakistan is ontvlucht wegens de algemene situatie aldaar (administratief dossier, stuk 18 en stuk 8, p. 3-5).

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij zich heeft laten beïnvloeden en geen juiste verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn identiteit en hij in het verzoekschrift nog verwijst naar het artikel *“Bogus’ asylum seekers? The ethics of truth-telling in the asylum system”* van Open Democracy van 26 oktober 2016 (verzoekschrift, stuk 4) en het *“Handbook on Procedures and Criteria”* van UNHCR waaruit zou blijken dat liegen in sommige gevallen zelfs onlosmakelijk verbonden is met de procedure om internationale bescherming, benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud. De Raad stelt vast dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift beweert, echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn nationaliteit, zijn herkomst en zijn verblijfplaatsen, alsook zijn vluchtrelaas bijstelt. Van een verzoeker om internationale bescherming mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming doet derhalve afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker erop wijst dat hij, door het voorleggen van zijn originele paspoort - waarvan hij nog een kopie voegt aan het verzoekschrift (stuk 3) - elke twijfel wegneemt omtrent zijn identiteit en hij bijgevolg wel degelijk aan zijn medewerkingsplicht heeft voldaan, benadrukt de Raad vooreerst dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘Landeninformatie’, COI Focus *“Pakistan. Corruptie en documentenfraude”* van 26 maart 2018) blijkt dat allerhande Pakistaanse documenten wegens de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt en aan Pakistaanse documenten bijgevolg slechts een uiterst geringe bewijswaarde kan worden toegedicht.

Daarnaast merkt de Raad op dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zowel zijn identiteit, nationaliteit, als over zijn vluchtrelaas in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming wel degelijk heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoeker ook in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming vage verklaringen aflegt wanneer hem vragen worden gesteld omtrent zijn nationaliteit:

"U hebt enkel de Pakistaanse nationaliteit. Geen Afghaanse?"

Ja.

Enkel Pakistaans?

Beide.

Kunt u dat staven?

Ik had al m'n originele taskara van vader en van mij afgegeven. Alleen van mij, niet van vader.

De documenten die u hebt afgegeven waren wel origineel?

Ik denk dat alleen de taskara origineel was, het is lang geleden.

Ik kan me niet goed herinneren.

In het verleden was u Afghaan, daarna Pakistaan, nu hebt u twee nationaliteiten?

Ik zeg gewoon Pakistan omdat ik terug naar daar werd gestuurd, ik word niet als Afghaan aanvaard.

Anders mocht ik hier wel blijven. Ik heb het niet kunnen bewijzen dat ik Afghaan was. En door jullie werd hier bevestigd dat ik met deze kaart naar daar mocht terugkeren.

(...)" (administratief dossier, stuk 8, p. 9).

Zelfs zo verzoekers identiteit zoals deze onder meer blijkt uit het voorgelegde paspoort zou worden aangenomen, dient erop gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven. Uit hetgeen volgt blijkt immers dat verzoeker ook met betrekking tot zijn huidig (nieuw) relaas vage, tegenstrijdige en niet-aannemelijke verklaringen afleggen, die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnen.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Vaste Beroepscommissie, alsook arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat zelfs in geval van fraude nog steeds onderzocht moet worden of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees voor vervolging heeft, dient opgemerkt dat - daargelaten de vaststelling dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht - *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*".

2.3.2.4.2. Verder overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker met betrekking tot zijn huidig (nieuw) vluchtrelaas vage, tegenstrijdige en niet-aannemelijke verklaringen aflegt.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst pertinent vastgesteld als volgt:

"(...)

Zo verklaarde u aanwezig te zijn geweest in uw schoenenwinkel toen er twee aanslagen plaatsvonden op de St. Johns kerk, recht tegenover uw winkel (CGVS, p. 14). Vreemd genoeg had u evenwel ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) laten vallen dat de aanslag gebeurde op de All Saints Church en u hier dan ook op gewezen antwoordde u nogal weinig afdoend dat het eerste gehoor wat "vreemd" was verlopen daar alles snel moest gaan. Daargelaten het tempo van een gesprek allerm minst als verschoning kan gelden voor dergelijke tegenstrijdigheden is het bijzonder opmerkelijk dat u evenwel bij aanvang van het gehoor op het CGVS nog zou stellen dat het gesprek met de DVZ "goed" was verlopen. Nergens uit uw verklaringen ten aanzien van de DVZ blijkt dat er enig probleem zou zijn geweest en bovendien werd u gehoord in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw verklaringen werden u na afloop zelfs voorgelezen en u verklaarde zich ook akkoord met de inhoud. Dat u voor de DVZ bovendien ook nog eens zou verklaren dat de aanslagen gebeurden in 2014, waar u heden 2013 liet vallen, is dan ook eigenlijk niet ernstig en ondermijnt uw geloofwaardigheid in grote mate. Ter staving hiervan legde u een kopie van een attest van de kerk neer en daargelaten dit slechts een eenvoudig manipuleerbare kopie betreft, staat in dit attest ook gewoon All Saints Church vermeld, hetgeen eigenlijk niet ernstig is. U hier op gewezen paste u uw verklaringen dan ook naadloos aan en beweerde u plots nogal laconiek dat St. John en All Saints Church hetzelfde zijn. Hoe dan ook zou dit attest ook nog verder uw beweringen tegenspreken. Zo staat te lezen dat uw familie meerdere winkels zou hebben in de nabijheid van de kerk, terwijl u volhield dat er maar één winkel is. U had verder geen idee wie brief had ondertekend en wist er inhoudelijk eigenlijk niets over te vertellen. Dat deze brief ook nog eens enkel en alleen op aanvraag van uw vader werd opgesteld, onderstreept het

gesolliciteerde karakter en ondermijnt de geloofwaardigheid enkel verder (CGVS, p. 14-15 & Verklaring Volgend Verzoek, pt. 15)."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de aanslagen gerapporteerd werden in de internationale pers en verwijst hiertoe naar het artikel "*Peshawar church bombing*" van Wikipedia (verzoekschrift, stuk 5) en het artikel "*At least 80 killed as suicide blasts rock Peshawar church*" van Radio Free Europe van 22 september 2013 (verzoekschrift, stuk 6). Daarnaast erkent verzoeker dat hij over de 'St. Johns' kerk sprak en niet over de 'All Saints' kerk, doch benadrukt hij dat deze kerk werd opgericht op 'St. Johns Day', dat er naast de kerk een school is die 'St. John' heet, waartoe hij verwijst naar het artikel "*All Saints Church Peshawar*" van Wikipedia (verzoekschrift, stuk 7) en dat de kerk bij de lokale bevolking ook gekend is als de 'St. Johns' kerk. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker, wanneer hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt geconfronteerd met het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak van de 'All Saints Church' hij dit uitdrukkelijk ontkent, dit verschil poogt te vergoelijken door hypothetische problemen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te voeren en hij bijgevolg allerminst aangeeft dat de 'All Saints Church' en 'St. Johns Church' één en dezelfde kerk zouden betreffen: "*Neen, St. John. Het eerste interview was wat vreemd, de PO was wat boos en de tolk ook. Ze vroegen aan mij snel alles af te geven en nieuwe stukken, oude niet nodig. (...)*" (administratief dossier, stuk 8, p. 14). Bovendien kan uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 5-8) allerminst blijken dat de 'All Saints Church' bij de lokale bevolking eveneens gekend zou staan als de 'St. Johns Church'.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn familie inderdaad slechts één winkel bezit en er in het door hem voorgelegde attest van de 'All Saints Church' (administratief dossier, map 'Documenten') "*eerder een schrijffout*" werd gemaakt aangezien er meerdere taalfouten in de verklaring staan en hij te dezen nog verwijst naar het artikel "*Survivor of church suicide bombing that killed 122 people in Peshawar, Pakistan, speaks*" van The Daily Telegraph, van 5 juni 2015 (verzoekschrift, stuk 8) waaruit blijkt dat dominee E. G. gebrekkig Engels spreekt, beperkt hij zich in wezen tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, waarmee hij evenwel niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven en waarmee hij geenszins een valabel argument aanbrengt om zijn gebrekkige kennis van de inhoud en ondertekenaar van deze verklaring ten tijde van zijn persoonlijke onderhouden toe te dekken. Van een verzoeker om internationale bescherming mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege inlicht over de inhoud van datgene dat hij voorlegt ter ondersteuning van zijn relaas.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker zeer vage verklaringen aflegt over zijn problemen met de taliban, waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

"Wat er ook van zij, u zou na afloop van de aanslag problemen hebben gekregen met de taliban en gevraagd hoe zij te weten kwamen dat u de aanslagen veroordeelde antwoordde u nogal weinig afdoend dat zij "een groot netwerk hebben". U stelde dat zij na de aanslag dan ook naar uw winkel zouden komen, maar gevraagd wanneer precies dat was moest u het antwoord schuldig blijven. U had verder geen idee wie naar uw winkel zou zijn gekomen, noch kon u ook nog maar één iets over hem vertellen. U zou nadien dreigtelefoontjes krijgen, maar gevraagd wanneer en hoe vaak u werd gebeld kwam u niet verder dan: "veel opgebeld" en "In 2013-2014, 2015". Zo ook zou u dreigbrieven hebben ontvangen en daargelaten u evenmin precies kon stellen wanneer u deze had ontvangen, wist u weinig te vertellen over de inhoud ervan. Evenmin had u enig idee wie deze brieven zou hebben getekend en waarom zij overigens jaren na de aanslagen nog steeds dreigbrieven zouden sturen, in plaats van daadwerkelijk actie te ondernemen, kon u ook niet verklaren. Nergens uit die dreigbrieven blijkt overigens dat zij op de hoogte zouden zijn van jullie vertrek naar Europa, wat u nochtans beweerde. In elk geval, u zou nadien naar de politie zijn gestapt en gevraagd of u dan over een 'First Information Report' (FIR) zou beschikken, verwees u naar de door u neergelegde stukken. Echter dient opgemerkt dat de door u beweerde 'FIR' allerminst overtuigt, daar deze geenszins lijkt te voldoen aan de nodige vormvereisten. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat deze 'FIR' volledig handgeschreven zou zijn. Daargelaten een dergelijk stuk gezien het weinig officiële karakter eigenlijk door eender wie, eender waar kan zijn opgesteld, blijkt dit uit toegevoegde informatie ook nog eens zeer uitzonderlijk te zijn. In elk geval zou een 'FIR' ook moeten voorzien zijn van een zes kolommen tellend (voorgedrukt) informatiekader, hetgeen hier lijkt te ontbreken. Nog vreemder is dat bovendien evenzeer een serienummer lijkt te ontbreken en bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat het originele exemplaar gedurende 60 jaar in het 'logboek of register' op het politiekantoor wordt bewaard en er in totaal vier fotokopies worden gemaakt van een FIR. Dat u een origineel stuk zou kunnen neerleggen, lijkt aldus niet mogelijk. U hier dan ook op gewezen antwoordde u enkel dat u die zo had ontvangen, hetgeen eigenlijk niet ernstig is. U had verder geen idee wie de politieagent was die deze documenten had opgesteld, noch had u enig idee wanneer precies deze werden opgesteld (CGVS, p. 16-18)."

Verzoeker verwijst naar het rapport *"Pakistan: First Information Reports (FIRs)"* van Immigration and Refugee Board of Canada van 10 januari 2014 (verzoekschrift, stuk 9) en meent dat hierin geen melding wordt gemaakt van kolommen en uit het rapport blijkt dat FIRs hoofdzakelijk handgeschreven zijn en digitale exemplaren eerder uitzondering zijn. Hij hekelt voorts dat er geen informatie terug te vinden is in het administratief dossier met betrekking tot de vormvereisten van een FIR. De Raad wijst erop dat in het administratief dossier wel degelijk informatie werd toegevoegd met betrekking tot FIRs in het algemeen en de vormvereisten van FIRs in het bijzonder (zie map 'Landeninformatie', COI Focus *"Pakistan. First Information Report"* van 17 februari 2016). Uit deze informatie blijkt dat het document in de regel voorgedrukt is en er handgeschreven gegevens worden aangebracht en dat volledig met de handgeschreven exemplaren uitzonderlijk zijn. Aangezien deze informatie van recentere datum is en in het door verzoeker aangehaalde rapport *"Pakistan: First Information Reports (FIRs)"* van Immigration and Refugee Board of Canada van 10 januari 2014 gewag wordt gemaakt van het feit dat elektronische versies van FIRs worden geïntroduceerd, kan aldus wel degelijk worden aangenomen dat FIRs in principe bestaan uit voorgedrukte delen waarop vervolgens handgeschreven gegevens worden aangebracht. Daarnaast blijkt uit de COI Focus *"Pakistan. First Information Report"* van 17 februari 2016 dat het voorgedrukt informatiekader dat op een FIR staat uit zes kolommen bestaat. Dat de door verzoeker voorgelegde FIR niet aan deze vormvereisten voldoet, in samenhang met de vaststelling dat uit de COI Focus *"Pakistan. Corruptie en documentenfraude"* van 26 maart 2018 (map 'Landeninformatie') blijkt dat allerhande Pakistaanse documenten wegens de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, maakt dan ook dat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht. Dit klemmt des te meer daar verzoeker niet kan duiden welke politieagent het document opstelde, noch wanneer het precies werd opgesteld (administratief dossier, stuk 8, p. 16-18).

Zo verzoeker nog aanvoert dat nergens in de bestreden beslissing wordt gespecificeerd dat verzoeker werkelijk een origineel document heeft neergelegd en het misschien een voor eensluidend verklaarde kopie gaat, wijst de Raad erop dat uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf aangaf dat het om een origineel exemplaar van de FIR ging (zie map 'Documenten' en administratief dossier, stuk 8, p. 18). Voor het overige beperkt verzoeker zich te dezen tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er dan ook niet in slaagt om de voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker voert verder geen enkel concreet verweer tegen de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zijn verklaringen aangaande de problemen met de taliban vaag en niet-aannemelijk zijn, zodat de motivering dienaangaande onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Tevens staat in de bestreden beslissing in dit verband nog te lezen als volgt:

"In elk geval, u zou nadien nog benaderd worden door de taliban om met hen samen te werken, maar gevraagd wanneer dat was moest u het antwoord schuldig blijven. Waarom zij u, één van hun vijanden, overigens zouden vragen om samen te werken lijkt niet duidelijk en kon ook u niet meteen verduidelijken. Vreemd genoeg zou u ook aangeven dat de zoon van uw broer werd ontvoerd, hetgeen u ten aanzien van de DVZ niet leek te hebben vermeld. U hier dan ook op gewezen merkte u op dat u dat wel had gezegd, hetgeen niet kan overtuigen. Immers beweerde u ten aanzien van de DVZ enkel dat uw familie nog bedreigd werd en stelde u nogal uitdrukkelijk dat uw familie u niets vertelt "zelfs als er iemand overleden is". Mocht uw neef daadwerkelijk zijn ontvoerd, is het bevreemdend dat u daar aldus geen melding van zou hebben gemaakt. U had hoe dan ook geen idee wanneer exact hij werd ontvoerd en gevraagd door wie hij werd meegenomen wist u het niet preciezer te benoemen dan: "taliban". Hoe dan ook beweerde u dat uw neef zou worden vrijgelaten en er nadien nog een dreigbrief zou worden afgeleverd, hetgeen (opnieuw) een vreemde gang van zaken is. U had geen idee waar hij werd vastgehouden, noch wie zijn ontvoerders waren (CGVS, p. 19-21 & Verklaring Volgend Verzoek). Bovenstaande vaststellingen zijn frappant, tekenend voor uw absolute gebrek aan oprechtheid en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas compleet."

Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij ervan overtuigd is dat hij de ontvoering van zijn neef wel degelijk heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hij bovendien wel degelijk de taliban heeft benoemd, doch niet weet welke personen van de taliban er precies achter de ontvoering zaten, beperkt hij zich opnieuw tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven in dit verband, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.4.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in het verzoeken de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) in zoverre verzoekers advocaat wijst op blijvende problemen in Pakistan omwille van verzoekers verblijf en relatie in West-Europa moet worden opgemerkt dat verzoeker deze vrees zelf niet aanhaalde en het bovendien een louter hypothetische stelling is, te meer daar verzoeker inmiddels gehuwd is met een Pakistaanse vrouw en ondertussen opnieuw verschillende jaren in Pakistan zou hebben verbleven en (ii) de opmerking van verzoekers advocaat waaruit zou moeten blijken dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud problemen zou hebben gehad met de tolk een loutere *post-factum* verklaring betreft die bovendien geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4.4. Verzoeker voert, behoudens de door hem voorgelegde identiteitskaart en FIR (*supra*), voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.4.5. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan*

plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisieerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffer, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Met het louter betwisten van dit besluit, het betoog dat de Pakistaanse overheid geen overzicht heeft op de terreurorganisaties die actief zijn in het land en het verwijzen naar het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation" van oktober 2018 (verzoekschrift, stuk 10), toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers dezelfde als deze waarop voormelde analyse is gesteund.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken

neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER